

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๖ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๕๑

เรื่องของกรรมพืดที่หัวใจ

ก่อนจ้งหัน

พระท่านไม่ฉันจ้งหันมีเยอะนะ แต่ละเข้าๆ นี่พระไม่ฉันจ้งหัน ท่านอดอาหารคือการอดอาหารนี้ดีทางด้านภาวนามากทีเดียว สติเป็นสิ่งสำคัญ อาหารน้อยเท่าไรๆ สติยิ่งดี อดไปหลายวันเท่าไรสติยิ่งติดแนบกันไปเลย แต่การอดอาหารเราจะอดติดต่อกันไปโดยลำดับเสียจริงๆ ก็ไม่ได้ เสียท้อง ต้องมีเป็นระยะ แทรกกันไปๆ ถ้าอดเสียจริงๆ ภาวนานั้นดี แต่มาเสียท้อง เหล่านี้เราเป็นมาหมดแล้ว เห็นตั้งแต่การภาวนาดีๆ อดเท่าไรยิ่งภาวนาดีที่นั่นมันเลยไม่สนใจกับการฉันนะ เวลามันมาเป็นขั้นที่หลัง.ท้องเป็นเรื่อยเลยที่นี้ เราเคยเป็นแล้ว

เพราะฉะนั้นจึงได้เตือนหมู่เพื่อนให้สังเกต การฝึกเพื่ออรรถเพื่อธรรมอะไรมาเป็นภัยต่อร่างกายซึ่งเป็นเครื่องมือบำเพ็ญธรรมให้ระวัง ทุกสิ่งทุกอย่างใช้ความพินิจพิจารณา สักแต่ทำ สักแต่ว่าทำไมว่าทางโลกทางธรรมไม่ดีทั้งนั้นแหละ ถ้าใช้สติปัญญาแล้วค่อนข้างรอบคอบดี ไม่ค่อยเสีย เรื่องอาหารกับการภาวนาอาหารต้องน้อยลดการภาวนาดีเรื่อยๆ ถ้าให้พอดีกันนะ ถ้าอดอาหารไปนานๆ มันเสียท้อง ทางจิตใจดีแต่มาเสียท้องซึ่งเป็นเครื่องมือของการบำเพ็ญก็ไม่ได้ ก็เลยเตือนหมู่เพื่อนเสมอ

คือเรานี้ได้ผ่านมาด้วยการพิจารณาเรียบร้อยแล้ว จึงได้นำมาเตือนหมู่เพื่อนเช่นอดอาหารนี้ดีทางด้านภาวนา แต่ว่าค่อยสับปนกันไป ที่จะอดหนักเข้าไปเรื่อยๆ ไม่ดี เสียท้อง ท้องเสียๆ ไปเรื่อยๆ ละ ถ้าจะฉันไม่สนใจกับเรื่องอด มีแต่ฉันๆ นี่มันไม่เป็นท่า เหมือนหมูขึ้นเขียง ฉันมากเท่าไรความขี้เกียจมาก ขึ้นบนหมอนไม่ยอมลง ใช้ไม่ได้นะ

หลังจ้งหัน

ทองนี้จะพยายามให้ได้เข้าคลังหลวงเรามากๆ นะ ทองคำที่เข้าคลังหลวงจากการช่วยชาติคราวนี้ ๑๑,๖๘๗ กิโล เราก็ได้พยายามที่สุดแหละที่จะหนุนสมบัติต่างๆ เข้าสู่ส่วนรวม อย่างทองคำเราก็ได้ตั้ง ๑๑,๖๘๗ กิโล นับว่ามากอยู่นะทองคำเข้าตั้ง ๑๑,๖๘๗ ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย

ส่วนดอลลาร์ดูเหมือนจะ (๑๐,๒๑๔,๖๐๐ ดอลลาร์ครับ) ๑๐ ล้าน ๒ แสนกว่านี้สำหรับดอลลาร์เข้าคลังหลวง และก็เลยได้เข้าเท่านั้นละดอลลาร์ เนื่องจากเงินไทยไม่พอที่จะช่วยโลกต่อไป พอเราหยุดการเทศน์ช่วยชาติเท่านั้น เงินทองทั้งหลายก็ร้อยหรือลงไป แต่ผู้จำเป็นมาขอรับความช่วยเหลือจากเราไม่ขาดนะ วันหนึ่งๆ ไม่ขาด แล้วมา

ทุกทิศทุกทางด้วยนะเข้ามาวัดป่าบ้านตาด อย่างโกดังสิ่งของที่จะแจกตามโรงพยาบาลต่าง ๆ นี่ก็เหมือนกัน มาสูงสุดถึง ๙ โรง วันที่ว่าสูงสุดที่สุดที่เขามารับ โรงพยาบาลต่าง ๆ มารับจากโกดังเราสูงสุดถึง ๙ โรง ไม่เคยถึงสิบ ๙ โรงลงมาโดยลำดับ

อย่างนั้นละช่วยเหลือ เราไม่เอาอะไรเราบอกจริงๆ เราพอ ในหัวใจนี้พอหมด เปิดให้พี่น้องทั้งหลายทราบเสีย บอกว่าเราหายสงสัยแล้วในภพในชาติ การเกิดแก่เจ็บตาย จะไปภพน้อยภพใหญ่ภพสูงภพต่ำตัดขาดสะบั้นหมดจากหัวใจกับกรรมที่เป็นอันเดียวกัน นี่ได้ประจักษ์อย่างนี้ ท่านทั้งหลายว่าเราโกหกหรือ เวลาเราจะสลบไสลอยในป่าในเขาได้ไปเห็นเราไหมละ อยู่ในป่าในเขาเฉพาะระหว่างสกลนครกับกาฬสินธุ์ ภูเขาลูกนี้แหลกหมดนะที่เราเที่ยว เพราะพ่อแม่ครูจารย์มันอยู่แถวนั้น ขึ้นเขาลูกนี้ลงตรงนั้น ปีนี่ขึ้นนี่ลงนั้น ถึงหนองสูง-คำชะอี-ภูจ้อก้อ ตั้งแต่อำเภอสว่าง ภูเหล็กนี้ไป ปีนี่ขึ้นทางนี้ลงทางนั้น ปีนี่ขึ้นทางนั้นลงทางนั้นตลอดถึงภูจ้อก้อ ภูเขาลูกนี้เราไปหมดเลย

นี่ละเวลาเราหาอรรถหาธรรมมีใครไปเห็นที่ไหนเมื่อไร ไม่เห็น เพราะเวลาหาธรรมนี่คือเวลาพัดกับกิเลสนั้นแหละ ไม่ได้มีความสะดวกสบายเลย นั่นละเวลาเราจะตายอยู่ในป่าในเขาใครไปเห็น แล้วครูบาอาจารย์ทั้งหลายที่ปรากฏชื่อลือนามได้นำธรรมมาสั่งสอนเรานี้มีแต่อย่างนี้ทั้งนั้นแหละ เราก็ว่าเรารอดตายมา เวลาไปคุยกันกับครูบาอาจารย์ทั้งหลายที่ออกปฏิบัติแบบเดียวกันนี้เราหมอบ เรายังสู้ท่านไม่ได้ จะว่าอย่างไร ทีแรกก็ว่าเราเก่ง เข้าใจไหม เวลาท่านเล่าออกมาเรื่องของท่าน ๆ นี้เราเลยต้องหมอบ สู้ท่านไม่ได้

อย่างนั้นละต้องหาแต่ที่ทรมาณ กิเลสมันชอบหุรหุราฟุฟา ธรรมะนี้ตัดออก เพราะสิ่งเหล่านี้สร้างความกังวล สร้างความลึมเนื้อลึมตัว ได้เท่าไรไม่พอๆ ความได้ไม่พอนี้มันเหมือนไฟ เอาอะไรใส่เข้าไปนี้ไม่มีเหลือ หมดเลยๆ คือความโลภ ความทะเยอทะยาน มันไม่มีคำว่าพอละ ใส่เข้าไปเท่าไร ได้เท่านี้อยากได้เท่านั้นๆ ตายแล้วก็ยังอยากอยู่ในหัวใจ เพราะฉะนั้นจึงว่าตัดเข้ามาๆ ความอยากนี่คือภัยของตัวเองและต่อวิญญานให้ยึดยาวต่อไปไม่มีสิ้นสุด ธรรมะนี้ตัดย่นเข้ามาๆ

เวลามันทุกข์ก็ต้องทุกข์ มันหากเป็นตามวาระ ไม่ได้ทุกข์ตลอดไปอย่างนี้ มันเป็นวรรคเป็นตอนในการประกอบความเพียร มีหนักมีเบา เวลามันหนักมากๆ แทบจะเอาชีวิตไปไม่รอดก็มี เป็นอย่างนั้นละการประกอบความพากเพียร เราเคยมาแล้วให้ลูกหลานทั้งหลายฟัง ลงมาจากภูเขาว่าจะบิณฑบาตในหมู่บ้าน คือไม่ฉัน อยู่บนภูเขาก็ไม่ฉัน แต่เวลามันจะตายจริงๆ ก็ลงมาฉัน กะว่ามันจะถึงหมู่บ้านเขาใหม่ กะว่าจะถึงครึ่งไปแล้วไปถึงกลางทาง ไปไม่รอด นั่งเจ้าอยู่นั้น แต่จิตนี้มันสว่างมตลอด มันอ่อนเปี้ยกเฉพาะร่างกาย

ที่ได้เล่าให้ลูกหลานทั้งหลายฟัง คือมันเป็นขึ้นมาในจิตเป็นคำพูดขึ้นมาเป็นคำๆ ขึ้นมา นั่งเฝ้าอยู่นั้น ไปไม่ถึงหมู่บ้าน หมดกำลัง แล้วที่นี้กิเลสเกิดในใจ นี่เห็นไหมท่าน อดอาหารเพื่อจะฆ่ากิเลสให้ตาย แต่เวลานี้กิเลสยังไม่ตายท่านกำลังจะตายรู้ไหม ขึ้นมาเลยนะ ขึ้นเป็นคำๆ ขึ้นมา ท่านอดอาหารเพื่อจะฆ่ากิเลสให้ตาย แต่กิเลสยังไม่ตายท่าน กำลังจะตายเวลานี้รู้ไหม กิเลสมันตัดทางกีดกันทางเดินของเรา มันสกัดกันแบบนี้ละ นี่ กิเลสเกิด ที่นี้ธรรมเกิดก็ปู้ขึ้นมาเลย อ้าว การกินก็กินมาตั้งแต่วันเกิดจนกระทั่งถึง ปานนี้ไม่เห็นวิเศษวิโสอะไร อดเพียงเท่านั้นจะตายหรือ เอาตายก็ตาย นั่นมันขัดกัน ไม่อย่างนั้นอ่อนเปียกไปตามมัน ทนไม่ไหวเลยอ่อน นี่ต้องขัดกันแบบนี้

พอพูดอย่างนี้เราก็ไม่ลืมที่พ่อแม่ครูจารย์ท่านร้องไห้อีกจริงๆ คือตอนนั้นมันจะเป็นอะไรไม่รู้ นะ คงจะเป็นดีชาน ลงมาจากภูเขาลงมาหาท่าน ตัวของเราเหลือหมดทั้ง ตัวเหมือนทากมี้น เหลือหมด หนึ่งห่อกระดูกลงมา พอเรกราบปี้บท่านร้องไห้อีกเลย อ้าวทำไมเป็นอย่างนี้ละ ท่านว่าอย่างนั้น เราก็ยังไม่ตอบง่าย ๆ เรื่องครูบาอาจารย์ตอบ ง่ายได้หรือ ท่านว่าอ้าวทำไมเป็นอย่างนี้ละ คือมันเหลือหมดตัวเลย หนึ่งห่อกระดูกลงมา

สักเดียวพลิกปี้บแล้ว มันต้องอย่างนี้จึงเรียกว่านักรบ นั่นท่านกลัวเราจะอ่อน เปียก ท่านปลุกใจขึ้นทันที มันต้องอย่างนี้จึงเรียกว่านักรบ ท่านว่าอย่างนั้น กลัวเราจะอ่อนเปียก ความเพียรไม่เข้มแข็ง อย่างนั้นละเอากับกิเลสฟาดเสียจน โธ จะเป็นจะตาย จริงๆ ไม่มีอะไรเหนียวแน่น ใครไม่ได้พัดกับกิเลสเสียก่อนอย่าว่างานในโลกนี้หนักนะ คืองานฆ่ากิเลสส่วนมากมีแต่งงานสังฆกิเลส ร้อยทั้งร้อยอยากว่าอย่างนั้นเป็นงานสังฆ กิเลส แต่งงานฆ่ากิเลสนี้ร้อยหนึ่งจะหาสักรายหนึ่งได้หรือ มันน่าจะไม่ได้ด้วยซ้ำไป

นี่ละการฆ่ากิเลสมันลำบากขนาดนั้น ใครก็ไม่อยากลำบากมันก็ไม่ฆ่า กิเลสก็ฆ่า เอาๆ อย่างนี้ละ ทุกข์ยากลำบากที่สุดก็ต้องทน เพราะจุดสำคัญที่เลิศเลออยู่ที่หัวใจเรา แล้ว สิ่งเหล่านี้เตะเกียกตะกาย เอา บินไม่ถอย จะเอามันให้ได้ ความมุ่งหมายก็คือจะให้ หลุดพ้นจากทุกข์ในชาตินี้ จะให้ได้เป็นพระอรหันต์ว่าอย่างนั้นเลย จิตมันมุงมัน มั่น แน่นหนา มันคงไม่เอนเอียง ความทุกข์ความลำบากขนาดไหนก็สู้ความมุงมันไม่ได้ มันบินไปจนได้นั้นแหละ ถ้าความมุงมันอ่อนแอแล้วทุกอย่างอ่อนไปตามๆ กันหมด ถ้า ความมุงมันหนักเท่าไรๆ ความอดุสสำหรับพยายามมันบินของมันได้ทั้งนั้นแหละ

การภาวนาไม่ใช่ของเล่นนะ ที่นี้ก็ขัดกันอยู่พูดตรงๆ ๙ ปี ตั้งแต่ออกพรรษา ๗ พอหยุดเรียนหนังสือก็เข้าหาพ่อแม่ครูจารย์มัน ท่านกางเรดาร์ไว้แล้วแล้วใส่กัน เปรี้ยวๆ ฟังธรรมะอย่างถึงใจสมเจตนาที่มุ่งหมายเข้าไปหาท่าน ธรรมะมีแต่ธรรมะ แบบฟ้าดินถล่มทั้งนั้น ท่านใส่ออกมาเปรี้ยวๆ ถึงใจๆ เลย จากนั้นก็พัดกันเลย เอาเสีย

จน ๙ ปี ถ้าเป็นนักมวยประหนึ่งว่าไม่ให้มีกรรมการเข้าไปห้าม ให้นักมวยพดกันเอง ใครเก่งให้อยู่บนเวที ใครไม่เก่งให้ตักเวทีไป ระหว่างกิเลสกับธรรมพดกันบนหัวใจเรา ต้องเอากันอย่างหนักขนาดนั้น

เวลามันหนักหนักจริง ๆ มันหากมีเป็นจังหวะ ๆ ของมัน จังหวะที่จะถอยไม่ได้นี้ ถอยไม่ได้จริง ๆ คอขาดขาดไปเลยนูนนะ ไม่อย่างนั้นไม่ทันกัน เวลามันแข็งมันแข็งของมัน เรื่องอ่อนไม่ต้องบอกมันค่อยแต่จะอ่อนตลอด ต้องดันกันตลอด หนัก ฟาดอยู่ ๙ ปี นี่แหละที่ว่าพดกับกิเลสเป็นเวลา ๙ ปีตั้งแต่พรรษา ๗ ถึงพรรษา ๑๖ อันนี้เรียกว่าหนักมากที่สุด

ประกอบความเพียรเราไปองค์เดียว ไม่เคยเอาใครไป พ่อแม่ครูจารย์ก็ส่งเสริมด้วย ถ้าว่าไปองค์เดียวท่านขึ้นทันทีเลย เอ้อท่านมหาให้ไปองค์เดียว ใครอย่าไปยุ่งท่านนะ เพราะท่านรู้นิสัยของเราว่าจริงจังมาก ทำอะไรจริงจัง ผาดโผนมากทีเดียว พอท่านเปิดทางให้แล้วก็ไปสะดวกสบายคนเดียว ป่าช้าอยู่กับเรา คำว่าป่าช้าอยู่กับเราไม่มีอะไรจะเป็นน้ำไหลบ่า เช่นเพื่อนเช่นฝูงไป รับผิดชอบคนนั้นคนนี้อยู่ลึกลับอย่างนี้ไม่มี มีแต่เรา อยากกินก็กิน ไม่กินก็ไม่กิน เป็นตายป่าช้าอยู่กับเราเท่านั้น ชัดกันเลยเชียวนะ

นี่ละเวลามันหนักความเพียรพดกับกิเลส ก็ไปม้วนเสื่อกันอยู่บนหลังเขาวัดดอยธรรมเจดีย์ เราไม่ลืม วัดดอยธรรมเจดีย์รู้สึกจะเป็นวัดสำคัญสำหรับเรา เป็นที่ระลึก ก็ไปม้วนเสื่อกันอยู่ที่หลังวัดดอยธรรมเจดีย์ วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๙๓ เวลา ๕ โมง นี่ละเป็นวันตัดสินกิเลสขาดสะบั้นลงไปจากใจในวันเวลานั้น สถานที่นั่นแหละ ตั้งแต่นั้นมา จะว่าเสวยบรมสุขหรือไม่เสวยไม่จำเป็นต้องพูด ถ้ากิเลสเป็นข้าศึกขาดสะบั้นไปเสวยบรมสุขไม่ต้องบอก เป็นขึ้นมาเอง

ที่มาพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟังอย่าเข้าใจว่าเราจะโอ้อวดนะ เราไม่มีสิ่งเหล่านี้ นอกจากความเมตตาพูดให้ฟังเพื่อเป็นกำลังใจของผู้ฟังทั้งหลายเท่านั้น ความอ่อนแอ ท้อแท้นี้เป็นทางเดินของกองทุกข์ พอกพูนทุกข์มากขึ้น ๆ ความขยันหมั่นเพียรเพื่อปลดเปลื้องจากกองทุกข์ทั้งหลายเป็นลำดับลำดับนี้เป็นทางเดินเพื่อความพ้นทุกข์ อย่าเอาความขี้เกียจขี้คร้านท้อแท้อ่อนแอเข้ามาขวางทางไปไม่ได้นะ อย่างไม่ต้องบุกเบิกกันให้หนักเลยทีเดียว

โ้ว ผู้ประกอบความเพียรของเล่นเมื่อไร พูดอย่างนี้ใครเชื่อเมื่อไร ในท่ามกลางแห่งพุทธศาสนาของเมืองไทยเราที่อยู่นี้ใครทำอย่างนี้มีไหมละ มันไม่มีใครทำนะซี ถ้าว่าหนังสือก็มีแต่ตำรับตำราเต็มตู้เต็มหีบ ครั้นอ่านมาแล้ว เรียนเป็นชั้นเป็นภูมิ ได้ชั้นนั้นชั้นนี้ก็ เป็นเรื่องของกิเลสไปเสีย ไม่ใช่เรื่องของธรรม เรื่องของธรรมแล้วพดที่หัวใจนี้ มันหนักขนาดไหนเอาลงให้ได้ จนขาดสะบั้นลงจากหัวใจฟ้าดินถล่ม นั่นละเรียกว่า

ธรรมพัตกิเลสขาดลงไป นี่ละการปฏิบัติ ธรรมท่านตรัสไว้แล้วว่าสวากขาตธรรมตรัสไว้ชอบแล้ว พระพุทธเจ้าสลับถึงสามหนจึงได้ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าขึ้นมา

เราสลบที่ไหน เพียงเท่านี้ก็จะตายเหรอ เอา ตายก็ตาย นั่นชั้ดกันเลย ความทุกข์ ความลำบาก นี่พูดถึงท่านผู้เป็นคติตัวอย่างว่าไม่ถอยหลัง จะทุกข์ยากลำบากขนาดไหนก็ไม่ถอย เอาจนได้ อันนี้ก็ ๙ ปี พัดกับกิเลสบนหัวใจนี้เป็นเวลา ๙ ปี พรรษา ๗ ถึง พรรษา ๑๖ เป็นเวลา ๙ ปี

พอพูดอย่างนี้แล้วเราก็มาระลึกถึงเรื่องภาวนา นั่งภาวนาอยู่ พอจิตสงบปั้บลงไป ปรากฏว่าตาปะขาวคนหนึ่งมา มาในภาพของการภาวนา เดินเข้ามาเลยมาตรงหน้านี้ พอเดินเข้ามาแล้วมานับข้อมือ นับไปถึงข้อที่ ๙ ข้อที่ ๙ ปีบมองมาหาเรา เเงยหน้าขึ้นดูเรา ทางนี้ก็รับกันว่า ๙ ปีสำเร็จ ว่าอย่างนั้นนะ เราไม่ลืม นี่ไม่เคยเล่าให้ใครฟังนะ จนกระทั่งว่ามันไปไม่รอดแล้วเราชายโง่ที่นี้ มาเล่าให้เพื่อนเดียวกันฟัง พูดชั้ด ๆ เลย

วันนั้นเป็นวันออกพรรษา ๙ ปี ออกพรรษานั้นหมดหวัง ออกพรรษาแล้ว ๙ ปียังไม่สำเร็จ จิตกับกิเลสมันยังพันกันอยู่ที่นี่ มันยังไม่สำเร็จ ถึงจะเบาบางก็ยอมรับแต่ว่าไม่สำเร็จ มีกิเลส ก็เลยมาเล่าชายโง่ให้เพื่อนฝูงเพื่อนพระด้วยกันฟัง นี่ผมจะชายโง่ให้ท่านฟังนะ เอาว่ามาซิ ผมภาวนาปรากฏว่าตาปะขาวมาบอก ตั้งแต่เริ่มภาวนาที่แรก ตาปะขาวมายืนตรงหน้าแล้วนับข้อมือไปถึง ๙ ข้อ ข้อที่ ๙ แล้วเงยหน้ามาดูเรา ทางนี้ก็รับกันปั้บว่า ๙ ปีสำเร็จ ไม่บอกใครนะ เป็นอยู่ในใจรู้

จนกระทั่งฟาดถึง ๙ ปี พอออกพรรษาปั้บเราเลยเหมาเอาว่า ๙ ปีทีเดียวเลยนะ หมดหวัง เอ้ ทำไมจึงเป็นอย่างนี้ ก็เลยเล่าให้เพื่อนพระด้วยกันฟัง ผมจะชายโง่ให้ท่านฟังนะ ผมภาวนาเป็นอย่างนั้น ๆ คือไปภาวนาแล้วมีนิมิตในภาวนามาบอกว่า ๙ ปีสำเร็จ นี่ก็ออกพรรษาแล้ววันนี้ยังไม่สำเร็จ ก็บอกตรง ๆ จิตก็ยังมึนกิเลส เบาบางยอมรับ แต่ว่าสำเร็จมันยังไม่สำเร็จ ท่านก็แก้ดีนะพระกิติ นี่ละเพื่อนที่เป็นคติตัวอย่างแก่กันเป็นอย่างนี้

พอเราว่าอย่างนั้น โอ้ย นี่มันฟังออกพรรษา ยังมีเวลาอีกนาน ต้องนับตั้งแต่วันออกพรรษานี้จนกระทั่งถึงวันเข้าพรรษา วันหน้าเข้าพรรษานั้นเมื่อไร ๙ ปีนี้ถึงจะหมด คำสัตย์คำจริงจะไปลงที่ ๙ ปีในวันเข้าพรรษา นี่มันฟังออกพรรษา เหอ อย่างนั้นเหรอ ก็อย่างนั้นแล้ว ที่นี้คึกคัก แต่ก่อนมันก็คึกคักของมันอยู่แล้ว เอาจากนั้นก็ชั้ดกัน ท่านบอกว่าต้องเข้าพรรษาหน้าคำว่า ๙ ปีถึงจะสิ้นสุดกัน ฟาดไปถึงที่ว่าวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๔๙๓ พฤษภาคมยังไม่ถึงเข้าพรรษามันก็ฟ้าดินถล่มที่นั่น ยอมรับ แน่อย่างนั้นนะ คือมันหากเป็นอยู่ในจิต ไม่บอกใคร สำหรับเราเองไม่เคยบอกใคร จนกระทั่งมันหมดหวังแล้วถึงจะมาเปิดดั่งที่เปิดให้พระท่านฟังว่า ๙ ปี

นี่ก็ออกพรรษาแล้วมันยังไม่สำเร็จ ผมจะมาขายโง่ให้ท่านฟัง มันปรากฏมาตั้งแต่นั้นๆ มาถึงปีนี้วันออกพรรษา ที่นี้ท่านก็แก่ โอ้ย นี่มันฟังออกพรรษา ต้องหมายถึงวันเข้าพรรษามันถึงจะหมดเขต ๙ ปี เหนอ อย่างนั้นหรือ ก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ เพื่อนฝูงท่านก็เตือนดี เป็นคติดี นี่มันฟังออกพรรษามันยังไม่สิ้นเขตใน ๙ พรรษา ต้องให้เข้าพรรษาปุ๊บมันจะหมดเขต เดียวนี้ยัง เหนอ อย่างนั้นหรือ ก็จริงๆ ไปถึงเดือนพฤษภาที่ว่านี่ก็ขาดสะบั้นกันลงตรงนั้น

นี่เวลาจะพูด พูดผลแห่งการปฏิบัติธรรมได้มากได้น้อยมาแล้วสู้กันฟัง เขาไปหาอยู่หากินหาได้อะไร มีเท่าไรๆ เขาก็เล่าสู้กันฟังได้เป็นธรรมดา ก็เราหาอรรถหาธรรมเป็นของเลิศเลอ ทำไม่ได้มากน้อยมาพูดให้เพื่อนฝูงที่เป็นนักธรรมะปฏิบัติธรรมด้วยกันทำไมจะพูดไม่ได้ มันก็พูดได้ละซิ

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

สถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

และเครือข่ายทั่วประเทศ